

A romantic couple embracing at a wedding reception. The woman is smiling and looking towards the man, who is kissing her on the cheek. They are surrounded by soft, warm lighting and bokeh effects from string lights. The background is a light, airy blue.

SOPHIE
KINSELLA

Láska
na splátky

Dlužím vám protislužbu. Platnost: navždy.

Láska na splátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sophie Kinsella

Láska na splátky – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Láska
na splátky

SOPHIE
KINSELLA

*Láska
na splátky*

Přeložila Lucie Johnová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © Madhen Media Ltd 2019
All rights reserved.

Z anglického originálu *I Owe You One*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2019)
přeložila © 2020 Lucie Johnová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-344-5 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5379-7 ePub
ISBN 978-80-759-5380-3 Mobi
ISBN 978-80-759-5381-0 PDF

Mé kamarádce a redaktorce
Joy Terekievové

1

Potíž se mnou je v tom, že prostě nedokážu nic jen tak nechat být. Když něco není v pořádku, jde mi to na nervy. Vidím problém a chci ho vyřešit, hned teď, přímo na místě. Stala se z toho taková moje posedlost, fixní idea – ostatně přezdívkou Fixie jsem si nevysloužila jen tak pro nic za nic.

Někdy se to ovšem může hodit. Tak například na svatbě mojí nejlepší kamarádky Hannah. Dorazila jsem na recepci a vzápětí zjistila, že květinová výzdoba je jenom na polovině stolů. Pustila jsem se do zařizování ještě dřív, než se objevil i zbytek hostů, a nevěsta mi pak v proslovu děkovala, že jsem zachránila situaci a jen díky mně nevypukla Velká květinová aféra. Takže v tomhle případě to bylo v pořádku.

Na druhou stranu se onehdy taky stalo, že jsem se nějaké paní, která ve wellness centru seděla vedle mě u bazénu, pokusila smést z nohy cosi jako chmýří. Prostě jsem chtěla pomoci. Až na to, že se vzápětí ukázalo, že to vlastně žádné chmýří není, že té dámě takhle uprostřed stehna roste chloupek z pubického ochlupení. A já to pak ještě vylepšila tím, že jsem se jí omluvila: „Pardon, já myslela, že je to nějaké chmýří!“ Načež dotyčná zbrunátněla a další dvě ženy se otočily, aby se podívaly, co se děje.

Měla jsem držet pusku, teď už to vím.

Ale to jsem odbočila. Takže tohle je taková moje úchylka. Charakterová vada. Když něco není, jak má být, jde mi to na nervy. A právě teď mi jde na nervy tamhleto plechovka od koly. Někdo ji v našem obchodě nechal na regálu s vybavením pro volný čas přímo před vystavenou šachovnicí. A jako by to nestačilo, na šachovnici je navíc hnědý flek. Někdo si očividně tu plechovku otevřel, postavil ji na polici tak prudce, že její obsah vystříkl na všechno kolem, a pak to po sobě neuklidil. Kdo to mohl být?

Rozhlédnu se přímhouřenýma očima po obchodě. Hlavní podezřelý je bezpochyby Greg, náš služebně nejstarší prodavač. Ten totiž něco pije pořád, jak je den dlouhý. Když zrovna nedrží v ruce plechovku, popíjí

nechutnou filtrovanou kávu z termohrnku s maskáčovým vzorem, jako by pracoval někde v armádě, a ne v obchodě s potřebami pro domácnost v Actonu. Navíc to svoje pití každou chvíli někde odloží, nebo ho dokonce se slovy „podržte mi to na chvíličku“ vrazí do ruky zákazníkovi, aby mu mohl z regálu podat třeba kastrol. A já mu pořád říkám, aby to nedělal.

Ale to je jedno. Teď na podobná obvinění není čas. Ať už tam tu plechovku od koly nechal, kdo chtěl (Greg, stoprocentně to byl Greg), vznikl tam následkem toho ošklivý flek. A přitom ti naši veledůležití návštěvníci mají dorazit každou chvíli.

No ano, já vím, že je to na horní polici. Víím, že to na první pohled není vidět. Víím, že by nad tím většina lidí mávla rukou. Že by si řekli: *Vždyť o nic nejde, nedělejme z komára velblouda.*

Jenže mně tohle nikdy nešlo.

Ze všech sil se snažím na tu plechovku nedívat a soustředit se místo toho na zbytek obchodu, který se jen blýská čistotou. Dobře, možná je tu trochu chaos, ale to už je prostě náš styl. Rodinný obchod s potřebami pro domácnost, který – jak praví nápis ve výloze – naše rodina provozuje už od roku 1985. Máme tu různorodý sortiment od nožů přes zástěry až po svícny a všechny tyhle věci musíme někam uložit.

Najednou si všimnu starého pána v nepromokavém plášti, který stojí u regálu s nádobím. Natahuje chvějící se ruku po obyčejném bílém hrníčku a já přiskočím a podám mu ho.

„Prosím,“ přívětivě se na něj usměju. „Jestli chcete, můžu vám ten hrnek odnést ke kase. Nepotřeboval byste jich víc? Můžu vám ještě s něčím pomoci?“

„Ne, to je dobré, děvenko,“ odpoví mi trslavým hlasem. „Potřebuju jenom ten jeden hrníček.“

„Bílá je asi vaše oblíbená barva, vidíte?“ pokračuju, protože na tom, že si někdo kupuje jeden obyčejný bílý hrnek, je něco tak hrozně dojemného, že mi to přijde skoro k nesnesení.

„No,“ bloudí nejistě pohledem po ostatních hrcích, „víte, mně by se líbil hnědý.“

„Třeba tenhle?“ podám mu z regálu hnědý kameninový hrnek, který si

předtím nejspíš nevybral jen proto, že na něj pořádně nedosáhl. Je to bytelný hrníček s pěkným velkým ouškem. Jako dělaný k příjemnému posezení u krbu.

Staříkovi se rozzáří oči, až si v duchu řeknu: Já to věděla. Když už vám toho v životě mnoho nezbyvá, je najednou i něco tak prostého jako výběr nového hrnku zásadní záležitostí.

„Stojí o libru víc,“ upozorním ho. „Čtyři libry devadesát devět pencí. Nevadí?“

Protože v obchodě nemůžete nikdy nic brát jako samozřejmost. Je chyba něco prostě předpokládat. To mě naučil táta.

„To je v pořádku, děvenko,“ oplatí mi úsměv. „To je v pořádku.“

„Prima! No tak pojdte za mnou...“

Opatrně ho vedu úzkou uličkou, bedlivě si všímám míst, kde by mohl třeba zakopnout. Což ode mě není zase tak nezištné, jak by se mohlo na první pohled zdát – tenhle typ zákazníků každou chvíli něco shodí. Na tomhle dědovi je to vidět na první pohled. Třesoucí se ruce, ošuntělá taška na kolečkách, kterou táhne za sebou... všechny znaky klasického shazovače. A to poslední, co bych teď potřebovala, je podlaha plná střepů. Vždyť Jakeovi návštěvníci už mají dorazit každou chvíli.

Vesele se usmívám a své soukromé myšlenky si nechávám pro sebe, ačkoli se mi ve chvíli, kdy mi hlavou bleskne už samotné jméno *Jake*, sevře žaludek nervozitou. To se mi stane vždycky. Řeknu si v duchu Jake a sevře se mi žaludek. Už jsem si na to zvykla, i když nevím, jestli je to normální. Netuším, jaké pocity v souvislosti se svými sourozenci mají ostatní. Moje nejlepší kamarádka Hannah žádné sourozence nemá a nějakého náhodného známého se člověk na takovéhle věci nejspíš neptá, nebo ano? „Jaké pocity ve vás vyvolávají vaši sourozenci? Jste z nich taky celí nesví a neustále ve střehu, taky vám tak lezou na nervy?“ Protože přesně tyhle pocity ve mně můj bratr Jake vyvolává. A z Nicole sice nejsem celá nesvá, ale na nervy mi leze natolik, že mám občas chuť si do něčeho bouchnout.

Abych to shrnula, příjemné pocity ve mně nevyvolává ani jeden z nich.

Možná je to proto, že jsou oba starší než já a oběma bylo těžké se vyrovnat. Když jsem v jedenácti letech začínala na druhém stupni, Jakeovi už bylo šestnáct a všichni ho znali jako hvězdu fotbalového družstva. Nicole

bylo patnáct a jako oslnivá krasavice už dostávala nabídky, aby šla dělat modelku. Každý ve škole se s ní chtěl kamarádit. Spolužáci mi s posvátnou úctou v hlase říkali: „Jake Farr je tvůj *bratr*? Nicole Farrová je tvoje *sestra*?“

Nicole byla už tehdy pomalejší a jen tak bezcílně povlávala, zato Jake musel být ve všem první. Byl ctižádostivý. Energický. Uměl se rychle naštvat. Nikdy nezapomenu, jak se jednou pohádal s mámou a pak venku před domem kopal do plechovky a vykřikoval k noční obloze nadávky. Fascinovaně a trochu vyděšeně jsem ho přitom pozorovala z okna v patře. Dneska je mi už sedmadvacet, ale svého jedenáctiletého já se člověk nikdy tak docela nezbaví.

A je tu samozřejmě i pár dalších důvodů, proč se v souvislosti s Jakem cítím mizerně. Důvody hmotné povahy. Finanční povahy.

Ale na tohle teď myslet nechci. Místo toho se usmívám na toho dědu a snažím se v něm vzbudit dojem, že mám na všechno spoustu času. Tak jak by to dělal táta.

Morag namarkuje cenu a stařík vyndá starou koženou peněženku na drobné.

„Padesát,“ slyším ho mumlat, když zkoumá jednu z mincí. „Je tohle padesát pencí?“

„Ukažte, podíváme se na to,“ nabídne mu Morag tím svým uklidňujícím tónem. Morag u nás pracuje už sedm let. Napřed k nám chodila jako zákaznice, ale pak jednou uviděla na stojánku na pohlednice náš inzerát a o místo projevila zájem. Teď dělá zástupkyni vedoucí a vybírá komplet všechna přáníčka – má na ně skvělé oko. „Ne, tohle je desetipence,“ vysvětluje starému pánovi vlídně. „Nemáte tam ještě jednu libru?“

Znovu zabloudím pohledem k plechovce od koly a fleku na šachovnici. Vždyť na tom nesejde, říkám si v duchu. Na tohle teď není čas. A ti Jakeovi známí si toho určitě nevšimnou. Vypravili se sem proto, aby nám předvedli svou nabídku olivového oleje, nehodlají tu provádět inspekci. Prostě se na to vykašli, Fixie.

Vykašli se na to.

Jenže když ono to nejde. Panebože, ten flek mě dohání k *šilenství*.

Každou chvíli se tam musím podívat. Konečky prstů mimoděk provádějí pohyb, který dělají pokaždé, když zoufale toužím něco napravit nebo vy-

řešit, když mě nějaká situace rozčiluje. Ťukají o sebe. A nohy provádějí podivný taneček: *dopředu – do strany – dozadu, dopředu –, do strany – dozadu.*

Měla jsem to takhle už jako malá holka. Je to silnější než já. Je mi jasné, že teď, když Jakeovi návštěvníci už nejspíš každou chvíli dorazí, by byla pěkná hloupost vytáhnout žebřík, natočit do kbelíku vodu a pokoušet se ten flek smýt. Je mi to *naprosto* jasné.

„Gregu!“ křiknu, když se prodavač objeví za regály se sklem – vyletí mi to z úst dřív, než tomu dokážu zabránit. „Rychle! Přines schůdky. Musím vyčistit tamhleten flek.“

Greg se zadívá na místo, kam míří můj ukazováček, a když uvidí plechovku od koly, provinile sebou trhne.

„Já to nebyl,“ prohlásí okamžitě. „Rozhodně ne.“ A po kratičké odmlce dodá: „A jestli jo, tak jsem si toho nevšiml.“

S Gregem je ta potíže, že je našemu obchodu naprosto oddaný a je ochotný dělat spoustu přesčasů, takže mu ledacos odpustím.

„Je jedno, kdo za to může,“ opácím proto rázně. „Ale musíme se toho zbavit.“

„Dobře,“ pokýve hlavou Greg, jako by se tu informaci pokoušel strávit. „Jasně. Ale nemají už každou chvíli dorazit tamti lidé?“

„To ano, právě proto to musíme zvládnout *rychle*. Musíme si *pospíšet*.“

„Dobře,“ zopakuje Greg, ale ani se nepohne. „Jasně. Chápu. Kde je Jake?“

Což je velmi případná otázka. Koneckonců právě Jake se s těmi lidmi s olivovým olejem seznámil. Prý v nějakém baru. To on zorganizoval tuhle schůzku. A teď tu není.

Nicméně loajalita vůči rodině mi brání říct cokoli z toho nahlas. Loajalita vůči rodině je pro mě totiž hrozně důležitá. Možná ze všeho nejdůležitější. Někteří lidé slyší, jak na ně mluví Ježíš a řídí jejich kroky, já zase slyším hlas našeho táty, než umřel, i s tím jeho typickým přízvukem kluka z East Endu, jak mi říká: *Rodina na prvním místě, Fixie. Všechno v našem životě se točí kolem rodiny. Nic není důležitější než rodina.*

V podstatě se dá říct, že u nás doma je loajalita vůči rodině svatá.

„Vždycky tě v tom nechá, to je celý on,“ zamumlá Greg. „Nikdy nevíš, kdy se objeví. Není na něj spoleh. A dneska je nás tu málo, když si tvoje máma vzala dovolenou.“

Tohle všechno je samozřejmě pravda, jenže já pořád slyším v uších hlas svého táty: *Rodina je na prvním místě, Fixie. Před cizími lidmi ji vždycky braň. Vyříkej si to s nimi potom, v soukromí.*

„Jake si tu svoje hodiny odpracuje,“ připomenu Gregovi. „Je to všechno domluvené.“

My Farrové pracujeme v našem obchodě všichni – máma, já, Jake a moje sestra Nicole – jenom já s mámou jsme tu však na plný úvazek. Jake se prohlásil za našeho „konzultanta“. Jinak má svůj vlastní podnik a přes internet studuje management, snaží se získat magisterský titul. A Nicole od pondělí do pátku vede kurzy jógy, takže v krámě může být jen o víkendech. A někdy dokonce opravdu přijde.

„Nejspíš už je na cestě,“ dodám rázně. „A vůbec, prostě si s tím musíme nějak poradit. No tak! Přines ty schůdky!“

Greg je táhne za sebou po podlaze přes celý krám a já se zatím vrhnu do zadní místnosti a natočím do kbelíku trochu horké vody. Teď už stačí rychle vylézt na schůdky, smýt flek ze šachovnice, popadnout plechovku, seskočit a všechno uklidit, než ti lidé dorazí. Prostě hračka.

Oddělení s vybavením pro volný čas je trochu chaotické, hned vedle jsou utěrky a soupravy na zavařování. Ale takhle to tu uspořádal táta a my to pak už neměnili. Vždycky říkal, že deskové hry jsou pro domácnost stejně důležité jako lžice. Zákazník si takhle přijde pro konvici na čaj, a když odchází, odnáší si kromě ní i Monopoly.

A my se celých těch devět let, které uplynuly od tátovy smrti, snažíme, aby náš obchod byl pořád takový, jak ho kdysi vybudoval. Takže pořád prodáváme ty barevné lékořicové bonbony. A stále máme menší výběr železářského zboží. A zachovali jsme také vybavení pro volný čas, takže vedeme i hry, míče a vodní pistole.

Na tátovi bylo úžasné, že dokázal prodat komukoli cokoli. Uměl lidi okouzlit. Ale neměl takový ten okázalý, neupřímný šarm, u něj to šlo všechno od srdce. U všeho, co prodával, byl přesvědčený, že je to vážně dobré. Chtěl lidem dělat radost. A taky jim ji dělal. Vytvořil v tomhle zákoutí východního Londýna (vzhledem k tomu, že se narodil v East Endu, si v legraci říkal imigrant) společenství lidí, které ještě pořád funguje. Ačkoli zákazníků, kteří ho doopravdy znávali, je rok od roku mívá a mívá.

„Tak fajn,“ vítím se s kbelíkem s vodou zpátky mezi regály. „Budu to mít, než řekneš švec.“

Vystoupím na schůdky a začnu ten hnědý flek drhnout hadrem. Pod sebou vidím Morag, jak ukazuje jednomu zákazníkovi malý kuchyňský nůž, a odolám pokušení zapojit se do debaty. O nožích toho vím spousta, jsem vyškolená kuchařka. Ale člověk nemůže být všude naráz.

„Už jsou tady,“ oznámí mi Greg. „Na parkovací místo právě zajíždí nějaké auto.“

To Jake trval na tom, že naše jediné parkovací místo dneska rezervujeme pro ty lidi s olivovým olejem. Protože oni se ho nejspíš zeptali: „Dá se u vás zaparkovat?“ A jemu se nechtělo odpovídat: „Máme tam jenom jedno parkovací místo.“ Je v tomhle dost snob, takže zřejmě jen nonšalantně opáčil: „Ale samozřejmě,“ jako bychom měli nějakou podzemní garáž.

„V pohodě,“ vyhrknu udýchaně. „Už jsem hotová. Všechno je v pořádku.“

Hodím hadr do kbelíku a rychle začnu slézat ze schůdků, v jedné ruce plechovku od koly. Tak a je to. Nezabralo to ani minutu a mně už ten flek nebude lézt na nervy.

„Pozor na těch schůdkách!“

Slyším zdola Gregův hlas, ale on nás neustále otravuje nějakými přihlouplými pravidly ohledně bezpečnosti, která si přečetl na internetu, takže se nezastavím ani nezpomalím, dokud na mě nezařve: „Nehýbej se!“ Protože teď zní jeho hlas skutečně vyděšeně.

„Fixie!“ zaječí vzápětí od pultu Stacey. To je naše další prodavačka – a její pronikavý, nosový hlas se nedá přeslechnout. „Pozor!“

Prudce otočím hlavu a chvílku mi trvá, než si uvědomím, co jsem to provedla. Zachytila jsem rukávem o koš na basket a ten sjel na držadlo obrovského válce plného hopíků. Válec už je nakloněný, padá z regálu a já nemůžu udělat nic, čím bych tomu zabránila. Sakra.

„Do háje!“

Zvednu volnou ruku, chráním si před záplavou maličkých gumových míčků obličej. Odskakují mi od hlavy a ramen, jsou po celém krámkě. A vůbec, jak to, že těch pitomých hopíků máme tolik?

To už jsem ze schůdků dole a v hrůze se rozhlížím kolem sebe. Je vážně zázrak, že se nic nerozbilo. Ale i tak je podlaha jeden velký koberec maličkých barevných míčků.

„Rychle!“ houknu na Grega a Stacey. „Týmová práce! Posbírejte je! Já ty lidi zatím chvíli zdržím.“

Cestou ke dveřím ještě vidím, že Greg se Stacey jako sehraný tým rozhodně nepůsobí, spíš jako pravý opak. Vrážejí do sebe a oba nadávají. Greg si spěšně cpe hopíky pod košili a do kapes od kalhot, a tak na něj zaječím: „Dej je zpátky do toho *válce!*“

„Já si toho fleku od koly ani nevšimla,“ podotkne Stacey, když jdu kolem, a přidá k tomu jedno z těch svých pokrčení ramen. „Mělas to nechat být.“

Fakt nám tohle pomůže? mám chuť odseknout. Ale neudělám to. Mimo jiné i proto, že Stacey je dobrá prodavačka a je fajn mít ji na své straně. Jenom se člověk musí smířit s tím, čemu s mámou říkáme SDM, Staceyiny divné momenty.

Ale hlavně jí neodseknu proto, že má pravdu. Měla jsem to nechat být. Jenže když já si nemůžu pomoci a musím vždycky všechno napravit. Je to jakási moje charakterová vada. Už jsem prostě taková.

2

Naši návštěvníci vypadají dost nóbl. No samozřejmě. Můj bratr Jake si na nóbl lidi potrpí. Byl vždycky ctižádostivý, už odmalička. Napřed měl ambice dostat se do fotbalového družstva. Potom, když mu táhlo na dvacet, se začal stýkat s bohatými lidmi a najednou mu přestaly být dost dobré naše dovolené, náš dům, a dokonce – na krátké, ale ošklivé období – i tátův způsob mluvy. (Tehdy proběhla doma další příšerná hádka. Máma z toho byla hrozně nešťastná. Ještě pořád si pamatuju ten křik, který bylo slyšet skrz podlahu až v patře.)

Pak Jake nějaký čas dělal realitního makléře ve Fulhamu. Skončil s tím asi před třemi lety, když si založil vlastní podnik – a těch manýrů smetánky přebírá čím dál víc. S oblibou se stýká s elegány, kteří nosí drahé módní boty, jsou ostříhaní ve stylu policejních portrétů a protahují každou slabiku. V podstatě se dá říct, že ho dost štve, že se nenarodil v Chelsea. Že není jedním z těch mládenců ze soukromých škol, kteří se objevují v televizi, chodí na večírky s členy královské rodiny a dopřávají si šest dovolených ročně. Ale když už není jedním z nich, tak alespoň tráví většinu času po barech a hospodách na King's Road s frajírky, kteří se jmenují Rupert nebo nějak podobně.

Ti dva, již teď vystupují ze svého range roveru, očividně k téhle partičce patří také. Jsou opálení, oba mají na sobě trička s límečkem a na nohou mokasíny. Abych řekla pravdu, mně tenhle typ lidí tak trochu nahání strach, nicméně si řeknu *Odvalu, Fixie*, a jdu je přivítat. Neujde mi, že se jeden z nich při pohledu na náš obchod kriticky zamračí, takže mám okamžitě nutkání se nějak hájit. No dobře, možná že obchod U Farrových nevypadá zvenku zrovna nejkrásněji, koneckonců je to obyčejná účelová budova ze sedmdesátých let, ale výkladní skříň se jen leskne a nabídka kuchyňského textilu vypadá perfektně. Na to, že jsme vlastně původně takový ten maloměstský obchod na hlavní třídě, máme docela dost prostoru

a dokážeme ho výborně využít. Je tu několik regálů a stolů na vystavované zboží a tři uličky a všechno skvěle funguje.

„Dobry den,“ pozdraví mě vyšší z návštěvníků. „Clive Beresford. A vy jste Felicity?“

Moje přezdívka Fixie totiž ve spoustě lidí vzbuzuje dojem, že se jmenuju Felicity. Už jsem si na to zvykla.

„Fixie,“ potřesu si s ním s úsměvem rukou. „Vítejte v obchodě U Farrových.“

„Simon,“ náznakem pozvedne ruku k pozdravu jeho společník. Právě vytahuje z range roveru bednu, která vypadá, že bude nejspíš dost těžká. „Tak jsme to našli! Máte tu fakt dobré místo.“

„To ano,“ přikývnu. „Máme štěstí.“

„Ale Notting Hill to tak docela není, že ne?“

„Notting Hill?“ zopakuju po něm nechápavě.

„Jake nám o tom vašem rodinném podniku tvrdil, že je v Notting Hill.“

Sevřu rty. Tak tohle je celý Jake. Samozřejmě že jim nakukal, že je náš obchod v Notting Hill, tam je to přece daleko víc nóbl. A nejspíš jim ještě vykládal, že u nás pravidelně nakupuje Hugh Grant.

„Kdepak, jsme tady v Actonu,“ odpovím zdvořile.

„Ale co nevidět hodláte podnikání rozšířit i do Notting Hill, že?“ pokračuje Clive cestou ke dveřím. „Tak nám to alespoň váš bratr říkal.“

Rozšířit podnikání do Notting Hill? To je přece totální pitomost! Je mi naprosto jasné, že Jake jenom chtěl na ty své dva náhodné známé z baru udělat dojem. V hlavě mi ale už zase zní tátův hlas: *Rodina na prvním místě, Fixie.*

„Možná,“ opáčím vlídně. „Kdo ví?“ Vejdu s nimi do obchodu, rozpráhnu ruce a rozmáchlým gestem ukážu na všechny ty hrnce a ubrusy a plastové nádoby na potraviny. „Tak tohle jsme my!“

Chvilku je ticho. Cítím, že ti dva čekali, že uvidí něco jiného. Simon upírá pohled na nabídku skleněných nádob značky Kilner. Clive udělá několik kroků dopředu a zvědavě si prohlíží krabici s Monopoly. V následujícím okamžiku se mu od hlavy odrazí červený hopík.

„Au!“ podívá se nahoru. „Co to sak...“

„Omlouvám se!“ vyhrknu. „Nemám tušení, jak se to mohlo stát!“

Do háje. Museli jsme jeden přehlédnout a on se mezitím přikutáel k okraji police.

„Takže máte v plánu z toho tady udělat nějaké luxusnější lahůdkářství?“ Simon se tváří zmateně. „Prodáváte tu teď vůbec nějaké jídlo?“

Cítím, že mám už zase chuť začít se nějak obhajovat. Nemám ponětí, co všechno jim Jake navykládal, jenže to přece není moje vina.

„Samozřejmě,“ přikývnu. „Různé druhy oleje, octa, koření a podobně. Prosím, klidně si to můžete položit.“

„Super.“ Simon ztěžka postaví bednu na stůl, který jsme předem vyklidili. (Normálně bychom šli s něčím takovým do zadní místnosti, ale ta je teď plná krabic s vonnými svíčkami, které ještě musíme vybalit.) „Tak teda, rád bych vás seznámil s tím, co děláme. Dodáváme řadu výběrových olivových olejů, které jsou skutečně výjimečné.“ Slovo *výýýýjimečnééé* distingovaně protáhne. „Prosím, ochutnejte.“

Zatímco mluví, on i jeho kolega vyndávají z bedny láhve s olivovým olejem v menších dřevěných krabicích. Simon energicky rozloží na stůl několik mističek a Clive vytáhne sáček s pečivem nakrájeným na kostičky.

Vypráví mi teď o jakémsi podniku na výrobu olivového oleje někde v Itálii, ale já ho moc pozorně neposlouchám. S hrůzou upírám pohled na Grega, který mi právě nakráčel do zorného pole – s kapsami stále plnými hopíků. Na kalhotách ve výšce slabin má obrovské, hrbolaté boule a vypadá prostě... *divně*. Proč se těch balonků nezbavil?

Zuřivě na něj zakoulím očima, což má znamenat: *Proč máš pořád kapsy plné hopíků?* Greg okamžitě naléhavě zakoulí očima v odpověď, což má zřejmě znamenat: *Věř mi, mám k tomu dobrý důvod.*

Já mu to ale nevěřím, ani co by se za nehet vešlo. Greg jistě jedná s těmi nejlepšími úmysly, o tom není pochyb, nicméně jeho logické pochody jsou dost chaotické a nahodilé. Trochu připomíná počítač v posledním tažení, který stále funguje skvěle, dokud se zničehonic nerozhodne, že odešle celý obsah vaší složky s přijatými e-maily někam do Venezuely.

„Chcete ochutnat?“

Najednou si uvědomím, že Clive mezitím tu svou nadšenou tirádu dokončil a teď mi nabízí kostičky bagety a olej.

Namočím si bagetu v oleji a ochutnám. Hlavou se mi přitom honí:

Tohle je celý Jake, domluvit schůzku na den, kdy v obchodě není máma. To si jako myslí, že něco takového jejímu ostřížímu zraku unikne? Že si toho nevšimne? Té přece neunikne nikdy nic. Má přehled o každíčkové prodané věci, každíčkové reklamaci, každíčkovém e-mailu. Prostě o všem.

Náhle si všimnu, že naši dva elegantní návštěvníci každou chvíli nenápadně zalétají pohledem ke Gregovým vybouleným slabinám. Ani se jim nedivím. Je to opravdu dost znepokojivá podívaná.

„Omlouvám se za Gregův poněkud zvláštní vzhled,“ prohlásím s rádoby uvolněným úsměvem. „Normálně takhle nevypadá! Jenom se momentálně...“

„Za to může ta hormonální porucha,“ skočí mi Greg do řeči a apaticky pokýve hlavou. Skoro se tím kouskem bagety udusím. No nazdar. Co vůbec myslí tou *hormonální poruchou*? „Je to vážně nepříjemné,“ dodá s významným pohledem.

Už jsem si na ty jeho výstřednosti zvykla, ale někdy mi pořád ještě dokáže vyrazit dech.

„Je to fakt zvláštní,“ pokračuje. Zjevně mu dodalo odvahy, jakou vzbudil pozornost. „Brácha přišel na svět jenom s půlkou slinivky. A máma, ta má zase v háji ledvinu...“

„Díky, Gregu!“ skočím mu zoufale do řeči. „Díky, že jsi... Děkuju.“

Naši dva nóbl návštěvníci se tváří ještě znechuceněji než předtím a Greg mě obdaří pohledem, z něhož se dá vyčíst, že je sám se sebou spokojený, a kterým mi sděluje: „Zachránil jsem situaci, ne?“

Už asi postě si v duchu říkám, jestli bychom nemohli Grega poslat na nějaké školení. Nejlépe na kurz Jak nebyť Greg.

„Ale zpátky k věci,“ navážu, když se Greg obrátí k odchodu. „Ty olivové oleje jsou fantastické.“ A neříkám to jen tak. Oleje jsou příjemně hutné, aromatické a chutnají skvěle, zvlášť ten se zeleným pepřem. „Jaká je maloobchodní cena?“

„Všechny ceny máte vypsány tady,“ podá mi Simon potištěný papír. Přelétnu ta čísla pohledem – a div neomdlím. Obvykle v podobných situacích zachovávám chladnou hlavu, teď se ale slyším, jak lapám po dechu: „*De-vadesát pět liber?*“

„Tohle je pochopitelně velmi luxusní, výběrové zboží,“ připomene mi

klidně Clive. „Jak už jsme říkali, firma je zcela výjimečná a výrobní proces jedinečný...“

„Jenomže devadesát pět liber za láhev oleje nikdo nedá!“ Div se nedám do smíchu. „Alespoň ne nikdo, kdo chodí nakupovat do našeho krámu. Je mi líto.“

„Ale co až otevřete tu pobočku v Notting Hill?“ ozve se Simon. „To je naprosto jiný trh. A mimochodem, Rodinné lahůdkářství Notting Hill zní podle nás jako název skvěle.“

Pokouším se skrýt ohromení. Rodinné *co*? Náš obchod nese název U Farrových. Pojmenoval ho tak náš táta, který se jmenoval Michael Farr – a nikdy se to tu nebude jmenovat jinak.

„My tady prodáváme *tenhle* olivový olej,“ překvapí nás všechny Gregův hlas a na stole se objeví další láhev. „Stojí pět liber devadesát devět pencí.“ Zkoumavě si prohlíží naše elegantní návštěvníky těma svýma vyvalenýma očima a ještě dodá: „Jen vám to tak říkám.“

„No ano,“ ozve se po krátkém zaváhání Simon. „To je samozřejmě trochu jiné zboží než to naše. Nechci být nezdvořilý, ale pokud oba ochutnáte, určitě si všimnete, že ten váš levnější zdaleka není tak kvalitní. Dovolíte?“

Uvědomím si, jak obratně vtáhl Grega do rozhovoru. Teď nalévá trochu našeho oleje za pět devadesát devět a namáčí do něj kostičky pečiva. Ochutnám a je mi hned jasné, o čem mluví. Náš olej ve srovnání s tím jejich nemá tak plnou chuť.

Jenže člověk musí znát své zákazníky. Musí vědět, co si budou ochotni koupit a co ne. Už už se chystám Simonovi říct, že naši zákazníci jsou praktičtí a pragmatičtí lidé, takže není nejmenší naděje, že by za olivový olej utratili devadesát pět liber, když vtom se otevřou dveře a já se ohlédnu a zjistím, že do krámu právě vplul Jake.

Působí skutečně impozantně. Jako vždycky. Po tátovi zdědil pevnou čelist a jiskrné oči a moc mu to sluší. Je oblečený jako nějaký úspěšný realitní makléř. Tmavě modré sako, kravata, drahé nablýskané boty. Manžetové knoflíčky.

A mě, jakmile se na něj podívám, znovu přepadají ty staré známé pocity a snažejí se na mě jako hejno krkavců. Připadám si provinile. Zdá se mi, že jsem neschopná. Méněcenná. K ničemu.

To ovšem není nic nového. Můj starší bratr ve mně tyhle pocity vzbuzuje odjakživa. A proč by taky neměl? Pokud v něco věřím stejně pevně jako v tátovo heslo *rodina na prvním místě*, pak v to, že by člověk měl být spravedlivý. Takže se vždycky snažím být spravedlivá a nic si nenalhávat, i když to někdy dost bolí.

A bolestná pravda zní: Jake je úspěšný a já neschopná. To on rozjel importní a exportní firmu a nepotřeboval na to od nikoho ani penny. To on vydělal jmění na speciálním bežešvém spodním prádle tělové barvy, které přeprodal nějakému obchodu se zlevněným zbožím. To on má krásné auto, honosné vizitky a univerzitní titul (teda skoro).

Oproti tomu já si půjčila peníze od mámy („naše dědictví“, jak tomu říká Jake), abych si mohla založit vlastní cateringovou firmu, a pak jsem zkrachovala. A ještě pořád jsem jí tu půjčku nesplatila.

Ne, nejsem černá ovce rodiny. „Černá ovce“, to zní interesantně a atraktivně, já jsem prostě jenom hloupá ovce, která má dosud pod postelí hromadu tmavozelených zástěr s vyšitým logem své firmy. (Všechno ostatní jsem prodala, tohle je to jediné, čeho jsem se nedokázala zbavit.) A kdykoli se ocitnu v blízkosti Jakea, připadám si ještě hloupější a neschopnější. Přímo mi to svazuje jazyk. V jeho přítomnosti sotva dokážu otevřít pus, a pokud ji otevřu, začnu něco koktat.

Nechybějí mi vlastní názory ani nápady, vážně ne. Když vedu náš obchod sama – nebo spolu s mámou –, nemám problémy lidem říct, co mají dělat. Dokážu si prosadit svou. Ovšem jakmile se na scéně objeví Jake, a někdy se mi to stává dokonce i s Nicole, vždycky si dvakrát rozmyslím, než si svůj názor troufnu vyslovit nahlas. Protože ve vzduchu visí ta nevyslovená námitka: *Co ty o tom můžeš vědět? Tvůj podnik přece zkrachoval.*

Jediný člen rodiny, který ve mně vzbuzuje dojem, že na ničem z toho nesejde a že nejsem úplně k ničemu, je máma. Nebýt jí, nevím, jak bych to všechno zvládla.

„Ahoj, kluci!“ pozdraví Jake návštěvníky. „Tak vy už jste tady! *Ciao.*“

Ciao. Hezky po italsku. Takhle se s nimi zdraví. Sice jsme vyrůstali ve stejné rodině, ale já si prostě nedokážu představit, že bych kdy mohla patřit k lidem, kteří na někoho halekají *ciao*.

„Jakeu!“ poplácá ho Clive přátelsky po zádech. „Zdravím tě.“

„Tomuhle ty říkáš Notting Hill?“ dobírá si mého bratra Simon, když mu potřásá rukou. „Vždyť je to zatracený Acton!“

„Tohle je pouhý začátek velkého impéria,“ zašklebí se na ně Jake. Pohledem na zlomek vteřiny zalétne ke mně a mně je naprosto jasné, co v jeho očích čtu. „Nenechalas mě na holičkách, že ne?“

Oplatím mu pohledem v podobném duchu, který říká: „Tak Rodinné lahůdkářství Notting Hill?“ A on se najednou tváří, že mě nevidí.

To dělá ve společnosti svých elegantních přátel často. Nejspíš má strach, že bych mohla uvést na pravou míru některé ty jeho drobné výmysly. Nikdy bych to neudělala – *rodina na prvním místě* –, nicméně si vždycky všimnu, když je poněkud na štíru s pravdou. Jako například se školou (tvrdí, že chodil na soukromou, ale přitom má za sebou státní). Nebo ty poznámky o „naší chatě na venkově“. Netuším, kterou „chatu“ má na mysli – nejspíš tu starou kadibudku, která stojí u mámy na zahradě.

„Tak tohle jsou ty slavné oleje!“ vyjekne. „*Fantastico!*“

„Musíš se s námi zajet podívat přímo na místo, kde se ty olivy pěstují, Jakeu,“ zve ho Simon nadšeně. „Je to tam naprosto super.“

„Hrozně rád,“ opáčí ledabyly Jake. „Tuhle část světa přímo miluju.“

Nepamatuju se, že by Jake kdy byl v Itálii. Nahlas to ale samozřejmě neřeknu.

„Víš, že ten olej stojí devadesát pět liber?“ zeptám se ho opatrně. „Podle mě si naši zákazníci něco takového nemůžou dovolit, nemyslíš?“

Vidím, jak sebou Jake podrážděně trhne, a je mi jasné proč. Není mu po chuti, že mu naše praktické zákazníci, kteří si dobře hlídají, kolik co stojí, připomínám. On totiž touží po neexistujících zákaznících s miliony na kontě.

„Ale pokud se hodláte zaměřit na exkluzivní zboží, tak poptávka je právě po něčem takovém,“ poklepe Clive na láhev. „Tehle olej chutná báječně. V tom se mnou určitě souhlasíte, Fixie, vidíte?“

„Je skvělý,“ přikývnu. „Moc dobrý. Já jenom, že... no, jestli ho ocení i naši zákazníci?“

No ovšem, už se mi zase začíná třást hlas. Formuluju odpověď jako otázku, místo abych jasně řekla, co si myslím. Takhle už na mě Jakeova přítomnost prostě působí. A já se za to nenávidím, protože pak vypadám nejistě, i když si ve skutečnosti jsem jistá. Stoprocentně jistá.

„Však oni se ho naučí ocenit,“ mávne nad mou námitkou rukou Jake. „Uspořádáme ochutnávku a tak podobně...“ To už zase mluví s Clivem a Simonem. „Něco si určitě objednáme, pánové, jenom ještě není úplně jasné kolik.“

Na okamžik se mě zmocní panika. Nemůžeme přece udělat objednávku přímo tady na místě, zvlášť když u toho není máma.

„Jakeu, možná bychom to měli napřed probrat?“ nadhodím.

„Na tom není nic k probírání,“ opáčí a jeho oči mi jasně říkají, že mám být zticha.

Panebože. Ale musím trvat na svém, jakkoli mě teď krkavčí křídla plácají do tváře. Kvůli mámě.

„Já jenom...“ Hlas se mi už zase chvěje, a tak si musím odkašlat. „Naši zákazníci si sem chodí pro věci za rozumné ceny. Luxusní zboží nekupují.“

„No, možná budou potřebovat trochu osvěty,“ odsekne Jake. „Však my si je vychováme. Postaráme se, aby si ty jejich plebejské chuťové buňky zvykly na něco lepšího.“

Popadne kostičku chleba, namočí si ji do oleje za necelých šest liber, a než kdokoli stačí cokoli říct, strčí si ji do pusy. „No páni, ten je fakt božský,“ pokračuje nezřetelně, zatímco chleba žvýká. „Tohle je úplně někde jinde. Jsou tam cítit ořechy, ta chuť je ohromně bohatá, ta kvalita je tam vyloženě znát... Pánové, co na to můžu říct? Gratuluju, fakt to na mě udělalo dojem.“ Natáhne k nim ruku, ale Simon ani Clive se jí nechopí. Očividně jsou příliš ohromeni, než aby byli schopni pohybu.

„Takže který to byl?“ zajímá se Jake, když konečně chleba spolkne. „Ten nejdražší?“

Rozhostí se ticho. Nedokážu se na nikoho ani podívat. Stydím se za Jakea až do morku kostí.

Nicméně sláva nóbl mládencům, mají dokonalé vychování. Clive nehne ani brvou a vzápětí už obratně zachraňuje situaci.

„Nejsem si tak docela jistý, který že to vlastně byl?“ sraští obočí a podívá se na Simona.

„Taky si teď nejsem jistý,“ pochopí Simon okamžitě narážku. „Mám dojem, že se ty misky trochu pomíchaly, takže...“

„Asi je to naše vina, neměli jsme sem nosit tolik druhů.“

„Máš naprostou pravdu,“ přikyvuje Simon. „Nakonec začnou všechny chutnat stejně!“

Chovají se k Jakeovi, který naprosto netuší, o co jde, tak laskavě, že mám sto chutí vyhrknout: *Díky, pánové! Díky, že jste tak hodní na mého bratra, ačkoli on o tom nemá ani ponětí.*

Ale nahlas to samozřejmě neřeknu. Simon s Clivem se po sobě podívají a očividně se beze slov dohodnou, že to tady zabalí. Zatímco sklízejí oleje zpátky do bedny, všichni se i nadále usmíváme a nezávazně si povídáme. Navrhnou, abychom to ještě probrali, že se nám ozvou.

Jakmile z parkovacího místa před obchodem odjedou, já i Jake se nadechneme, že něco řekneme – ovšem Jake stihne promluvit jako první.

„No výborně, Fixie,“ zavrčí našťvaně. „Podařilo se ti je vyplašit. Fakt dobrá práce.“

„Podívej, Jakeu, mě to mrzí,“ začnu a přitom si za to, že se mu omlouvám, v duchu nadávám. Proč to pořád dělám? „Já jenom... prostě si vážně myslím...“

„Mně je jasné, co si myslíš,“ skočí mi prezíravě do řeči. „Jenomže *já* se snažím přemýšlet o budoucnosti tohoto obchodu strategicky. Chci to tu posunout někam dál. Zvednout laťku. Chci, aby se tady prodávalo luxusní zboží. Aby to tu bylo ziskové.“

„Dobře, ale olivový olej za pětadevadesát liber?“ namítnu. „To přece nemůžeš myslet vážně, Jakeu.“

„Proč ne?“ odsekne. „V Harrods ho prodávají.“

Tak na tenhle argument nemám odpověď. V *Harrods*? To si musí dělat legraci.

Všimnu si, že se na nás dívá Greg, a tak rychle nasadím úsměv. Táta by nás zabil, kdyby viděl, že řešíme rodinné spory v obchodě před personálem.

„Jakey?“ Otočím se a zjistím, že do dveří právě vchází Jakeova přítelkyně Leila. Na sobě má rozkošné žluté šaty se širokou sukní, tmavé brýle si posunula na temeno hlavy. Leila mi vždycky připomene kolouška Bambiho. Má dlouhé štíhlé nohy a s oblibou nosí páskové boty na platformě s vysokým klínkem, které klapou jako kopytka, a na svět se dívá zpoza dlouhatánských řas poněkud plaše, jako by si nebyla jistá, jestli se ji někdo náhodou nechystá zastřelit. Je moc milá. Před ní se s Jakem dohadovat nemůžu.

Tedy nejenom proto, že je milá, ale hlavně kvůli tátovu heslu *rodina na prvním místě*. Protože Leila ještě členkou rodiny není. Alespoň zatím ne. S Jakem chodí už tři roky – seznámili se v jednom klubu – a ještě jsem neviděla, že by se hádali. Leila zjevně není hádavý typ, i když na Jakea přece někdy naštvaná být musí, nebo ne? Nikdy se ovšem o ničem takovém nezminila. Dokonce mi jednou řekla: „Jake je vážně zlatíčko, vid’?“ Málem jsem tehdy padla do mdlob. Jake? A zlatíčko?

„Ahoj, Leilo,“ políbím ji na uvítanou na tvář. Je hubeňoučka a drobounká jako dítě, až mě překvapí, že všechny ty značkové tašky, které drží v rukou, vůbec unese. „Bylas nakupovat?“

„Trochu jsem svou drahou polovičku rozmazloval,“ prohlásí pyšně Jake. „A taky jsme koupili dárek pro mámu.“

Jake o Leile vždycky mluví jako o „svojí drahé polovičce“, i když zatím ještě nejsou ani zasnoubení. Občas si říkám, jestli jí to třeba nevadí, na druhou stranu jsem ještě nezažila, že by Leile někdy něco vadilo. Jednou dorazil Jake do obchodu na nějaké rodinné sezení, a my až o hodinu později zjistily, že nechal Leilu v autě hlídat, kdyby se náhodou kolem ochomýtala dopravní policie. A ona z toho nebyla ani trochu otrávená, klidně seděla na zadním sedadle, něco si prohlížela v mobilu a tiše si pobrukovala nějakou písničku. Když máma vyjekla: „Jakeu! Jak jsi mohl Leilu takhle nechat?“, můj bratr jenom pokrčil rameny a opáčil, že se přece sama nabídla.

Teď Leila zhoupne mým směrem lesklou papírovou tašku s nápisem Christian Dior a mě lehce píchne u srdce. Protože já na to, abych mámě věnovala parfém od Diora, nemám. Ale co. Voňavku od Sanctuary má taky ráda – a právě tu jsem jí koupila. Jakmile pomyslím na mámu, začnu se uklidňovat. S ničím z toho, co se tu stalo, si přece nemusím dělat starosti – máma už to nějak vyřeší. Promluví si s Jakem tím svým typickým přísným a klidným tónem. Nedovolí mu, aby ten směšně předražený olivový olej objednal.

Máma řídí celou rodinu, domácnost i obchod... takže vlastně všechno. Je naše hlavní manažerka. Naše kotva. Když táta zničehonic zemřel na infarkt, jako by v ní něco explodovalo. Jako by se všechna negativní energie jejího zármutku přetavila v odhodlání, že tahle tragédie náš obchod, rodinu ani nic jiného prostě nezničí. To ona nás těch posledních devět let

poháněla a k tomu se ještě naučila zumbu a nikdo neumí listové těsto jako ona. Je úžasná. Tvrdí, že ve všem, co dělá, je přítomný táta, že s ním každou noc mluví. Což zní divně – nicméně já jí věřím.

Za normálních okolností je v krámě od rána do večera. Dnes tu není jediné proto, že má narozeniny a večer pořádá oslavu, takže si vzala den volna na vaření. Ano, některé ženy v jejím věku – vlastně v jakémkoli věku – by daly přednost tomu, aby na narozeniny uvařil někdo *jim*. Ale máma k nim nepatří. Kam až moje paměť sahá, druhého srpna udělá vždycky párky v těstíčku, waldorfský salát a jablečný koláč. Je to taková tradice. A my Farrové si na tradice potrpíme.

„Mimochodem, s tím tvým účtem za opravu auta už je to zařízené,“ obrátí se Jake k Leile. „Zavolal jsem tomu chlapovi a řekl jsem mu: ‚Mojí přítelkyni jste vzal pěkně na hůl. Zkuste to ještě jednou.‘ A on nasadil zpátečku.“

„Jakeu,“ vydechne Leila. „Ty jsi můj hrdina!“

„A taky si myslím, že bys už měla mít něco lepšího,“ dodá Jake, jako by o nic nešlo. Pořídíme ti nějaký novější model. O víkendu se po něčem mrkneme.“

„Ach, Jakey!“ Leila se obrátí ke mně a oči jí jen září. „Není to miláček?“

„Ehm... no jo,“ obdařím ji chabým úsměvem. „Máš naprostou pravdu.“

V tu chvíli k pokladně dorazí Morag se zákaznicí, jakousi ženou středního věku. Jake se okamžitě přepne do režimu „dokonalá služba zákazníkovi“ a se zářivým úsměvem se zeptá: „Našla jste všechno, co potřebujete? Aha, takže okrajovací nůž. Obávám se, že vám teď budu muset položit poněkud choulostivou otázku: Už vám bylo osmnáct?“

Žena zrudne a zahihňá se, a dokonce ani já se neubráním úsměvu. Když Jake chce, dokáže být vážně okouzlující. Než zákaznice vyjde z obchodu, všichni se usmíváme a několikrát zopakujeme „na shledanou“, dokud za ní nezapadnou dveře. Pak Jake vytáhne z kapsy klíčky od auta a začne jimi točit na prstě, jak to má ve zvyku už od té doby, kdy si pořídil první auto.

Vím přesně, co mu chci říct. Skoro jako bych viděla, jak se ta slova objevují v pomyslné bublině před mými ústy. Jasně a procitěné vyjádření o našem obchodě. O tom, co tu děláme. O tátovi. Ale jako bych slova z té bubliny nedokázala dostat ven a vyslovit je nahlas.

Jake vypadá, že je duchem někde jinde, a já vím, že bych ho radši neměla vyrušovat. I Leila jako by byla stejně nervózní jako já, obojí má úzkostně stažené.

Je moc krásná. Krásná a milá a nikdy nikoho nesoudí. Ze všeho nejdůležitější bere v životě manikúru, je to její povolání i vášně. Nicméně při pohledu na moje děsné nehty nehne ani brvou a už vůbec nad nimi neohrnuje nos. Každého prostě bere takového, jaký je. Včetně Jakea.

Ten konečně přestane točit klíči a probere se z transu. Nemám ponětí, co ho tak zaujalo. Na to, že jsem s ním vyrůstala, mu vážně moc nerozumím.

„Fajn, takže vyrazíme za mámou,“ prohlásí. „Pomůžeme jí.“

Dobře vím, že tou pomocí mámě myslí to, že si otevře pivo a pustí si Sky Sports, ale nahlas nic neřeknu.

„Dobře,“ přikývnu. „Tak zatím.“

Náš dům je od obchodu jenom deset minut pěšky, občas to budí dojem, že je to spíš jen jeho další pobočka. Pustím se do rovnání vystavených prostírání, která se trochu posunula, když se mě Leila najednou zeptá: „Co si vezmeš na sebe, Fixie?“ Z hlasu jí zaznívá vzrušení, jako bychom se chystaly na maturitní ples.

„Nevím,“ odpovím překvapeně. „Asi nějaké šaty. Nic zvláštního.“

Koneckonců, jsou to máminy narozeniny. Budou tam jen kamarádi a sousedi a strejda Ned. Tedy samozřejmě chci vypadat hezky, ale není to zrovna ples v opeře.

„Aha, no dobře.“ Leila vypadá zmateně. „Takže nehodláš...“

„Nehodlám co?“

„No, já si jenom říkala, že možná...“

Významně se na mě podívá a nedokončí větu, jako by čekala, že je mi jasné, o čem mluvím.

„Že možná co?“ dívám se na ni nechápavě a ona se najednou na těch svých vysokánských botách otočí k Jakeovi.

„Jakey!“ vyjekne tónem, který má u ní vyjadřovat výčitku (ale ve skutečnosti je to pořád víceméně zamilované cukrování). „Tys jí to neřekl?“

„Jo tamto, no jo.“ Jake obrátí oči v sloup a pak se podívá na mě. „Ryan se vrátil.“

Cože?

Ztuhnu a vytřeštím na něj oči. Nedokážu promluvit, protože mi plíce sevřela křeč, mozek však mezitím už začal analyzovat slovo „vrátil“. Co má v téhle souvislosti znamenat? Že se Ryan vrátil do Londýna? Domů? Ke mně?

Ne, ke mně pochopitelně ne, to je jasné...

„Vrátil se do Anglie,“ upřesní Leila s očima zjihlýma empatií. „S tou Američankou to nějak nevyšlo. Přejde na tu oslavu. A ptal se po tobě.“

3

Nevím, kolikrát vám někdo může zlomit srdce. To moje se rozbíjí na kusy znovu a znovu a pokaždé za to může Ryan Chalker.

Ne že by o tom věděl. Daří se mi své pocity velmi dobře skrývat. Alespoň myslím. Pravda je ale taková, že jsem do Ryana až po uši zamilovaná od svých deseti a jeho patnácti let. Narazila jsem tehdy na něj a na Jakea v Burger Kingu, kde byli s partičkou dalších kluků. Okamžitě jsem do něj byla celá pryč. A jak by do něj taky někdo mohl nebýt celý pryč – s těmi jeho světlými vlasy, úžasným profilem a zářivým šarmem?

Než jsem začala chodit na střední, byli Ryan a Jake nejlepší kamarádi a Ryan byl každý víkend naložený u nás doma, kde vesele vtipkoval a flirtoval s mojí mámou. Na rozdíl od všech ostatních kluků v tom věku měl dokonale čistou pleť. Uměl se učesat. I naše školní uniforma na něm vypadala stylově – až tak byl sexy.

A navíc měl peníze. Štěbetali si o tom vrabci na střeše. Jakýsi příbuzný mu odkázal slušné jmění. Každou chvíli pořádal nějaký mejdan a k sedmnáctým narozeninám dostal auto. Kabriolet. Mně je sedmadvacet a jsem si naprosto jistá, že žádný kabriolet v životě mít nebudu. Ryan s Jakem se v něm se staženou střechou a muzikou puštěnou na plné pecky projížděli po Londýně jako nějaké rockové hvězdy. Ostatně právě Ryan seznámil Jakea s tou partičkou nóbl frajírků, kteří šli z večírku na večírek. Ti dva měli přístup do takových těch klubů, o kterých pak člověk čte v bulváru, a druhý den se tím u nás doma vždycky chlubil. Když už jsem na to byla dost stará, máma mě někdy pouštěla večer s nimi a já měla pocit, jako bych vyhrála v loterii. Kolem Ryana a Jakea byla pokaždé spousta zábavy a já byla najednou součástí dění.

Ryan dokázal být i opravdu laskavý. Nikdy nezapomenu na jeden večer, když jsme šli do kina. Zrovna jsem se rozešla s klukem jménem Jason a v sále za námi sedělo několik jeho kamarádů. Začali se mi pošklebovat

a posměšně na mě pokřikovali a Ryan se dřív, než stačil zareagovat kdokoli jiný, otočil a pustil se do nich. Druhý den se to ve škole rozneslo a všichni halekali: „Ryan miluje Fixie!“

Já se pochopitelně smála s nimi. Brala jsem to jako vtip. Ale v hloubi duše jsem byla šťastím bez sebe. Připadalo mi, že jsme odteď nějak spojeni. Pořád jsem si říkala: „My dva jednou určitě skončíme spolu. Jsme si přece souzeni, nebo ne?“

Za ta léta nastala spousta okamžiků, kdy jsem měla dojem, že nadešla moje šance. Třeba tehdy v Pizza Expressu, když mě Ryan na uvítanou dlouze políbil. Nebo tehdy, když mi stiskl stehno. Nebo když se mě zeptal, jestli zrovna v tu chvíli nikoho nemám. Nebo po tátově smrti, když se mnou chvíli poseděl na pohřební hostině a nechal mě o tátovi donekonečna povídat. Nebo na oslavě mých jedenadvacátých narozenin, když v rámci karaoke přímo pro mě zazpíval *Don't Want to Miss a Thing* a mně se srdce třepotalo jako splašený motýl, protože jsem si v duchu říkala: Ano, teď, teď to přijde... Jenže on potom odešel s dívkou jménem Tamara. Celá ta léta jsem ho sledovala, jak chodí snad s každou holkou ze západního Londýna a na mě se ani nepodívá, a potají nad tím ronila slzy.

A pak se před pěti lety odstěhoval do Los Angeles, že z něj bude filmový producent. Opravdický filmový producent! Úžasnější a nedostižnější povolání snad ani neexistuje. Ještě pořád mám schovanou jeho vizitku, kterou mi před odjezdem věnoval, s abstraktním logem a adresou na Wilshire Boulevard.

Bylo by pro mě snazší na něj zapomenout, kdyby zůstal pryč už napořád – jenže nezůstal. Každou chvíli přiletěl zpátky do Londýna a pokaždé přišel navštívit Jakea a přinesl s sebou záblesk jasu a vzrušení. Vlnité plavé vlasy měl teď neustále vyšisované od sluníčka. Vyprávěl nepřeborné množství historek o různých celebritách. Jen tak mezi řečí se zmínil o jakémsi „Tomovi“, a já si v duchu říkala: Tom? Kterého Toma myslíš? A pak mi najednou došlo, že mluví o Tomu Cruisovi, a pomyslela jsem si: „Panebože, já znám někoho, kdo se *osobně zná s Tomem Cruisem?*“

Pochopitelně jsem mezitím měla i pár jiných kluků. Ale Ryan měl v mém srdci stále místo. A potom, minulý rok, celých šestnáct let od našeho seznámení, dorazil na Jakeův narozeninový mejdan totálně opilý

a nešťastný. Nikdy jsem se nedozvěděla všechny podrobnosti, ale v podstatě šlo o to, že ho někdo z vedení nějakého studia vodil za nos.

Umím dobře naslouchat, když se mi někdo svěřuje, a tak jsem ho nechala, ať si na toho člověka hezky zanádá, a jenom jsem příkyvovala a občas pronesla nějakou tu účastnou poznámku. Nakonec se vypovídal a já si najednou uvědomila, že se na mě dívá. Tedy že mě doopravdy *vidí*. Jako by si teprve teď uvědomil, že už jsem dospělá. Najednou řekl: „Víš, ty ses mi vždycky líbila, Fixie. Nikdy si na nic nehraješ. Je to fakt osvěžující.“ A vzápětí dodal, jako by se tomu divil: „Proč jsme spolu vlastně my dva nikdy nechodili?“

Srdce mi v tu chvíli tlouklo jako splašené, ale pojednou se mi podařilo tvářit se jakoby nic. Prostě jsem se na něj dívala a nic neřikala a po chvíli jsem jen pokrčila rameny.

A on mi věnoval jeden z těch svých neodolatelných úsměvů a taky pokrčil rameny.

Panebože, bylo to úžasné. Do tří minut jsme byli venku. Vzal mě do bytu, kde během pobytu v Londýně bydlel, a v průběhu noci se mi vyplnily veškeré pubertální fantazie, které se mi kdy honily hlavou, plus ještě nějaké další. Můj mozek neustále vykřikoval: „Je to tady! Jsem s Ryanem! My dva jsme vážně spolu!“ Celých deset dní jsem chodila po světě v radostném transu.

A potom se Ryan vrátil do LA.

No jistě, samozřejmě že se vrátil do LA. Co jsem čekala jiného? Že mě požádá o ruku? (Ne, na tuhle otázku neodpovím. Ani v duchu. Protože bych mohla nechtěně prozradit úplně nejtrapnější výplod své fantazie: že jsme jedni z těch milenců, kteří jsou si navzájem souzeni, a najednou si to uvědomí a už spolu zůstanou napořád.)

Než Ryan toho šedého dubnového rána odletěl, v jeho polibku na rozloučenou bylo něco jako upřímná lítost. „Postavilas mě zase na nohy, Fixie.“ Jako bych byla nějaká zdravotní kúra, kdy člověk pije jenom ovocné a zeleninové šťávy, nebo videokurz psychologie.

Opáčila jsem co nejlhostejněji: „Doufám, že se za mnou zase někdy stavíš.“ Což nebyla tak docela pravda. Ve skutečnosti jsem doufala, že najednou vyhrkne: „Teď jsem pochopil, jak to je! Fixie, miláčku, nemůžu bez tebe žít a chci, abys do toho letadla nastoupila se mnou!“

No nic. Nic takového se samozřejmě nestalo.

Později jsem se od Jakea dozvěděla, že si Ryan našel v LA novou přítelkyni, která se jmenuje Ariana, a že se neustále hádají, nicméně je to mezi nimi dost vážné. Párkrát jsem se na ně podívala na Facebooku (no dobře, chodila jsem se tam dívat každou chvíli). Občas jsem Ryanovi napsala neutrální, kamarádkskou esemesku, ale pak jsem ji vždycky zase smazala. A celou tu dobu jsem se tvářila, že mi to vůbec nevadí. Před mámou, před Jakem, prostě přede všemi. Protože co jsem taky mohla dělat jiného?

Byla to ovšem lež jako věž. Se ztrátou Ryana jsem se nikdy nesmířila. Pořád jsem v srdci chovala tajnou, bláznivou naději.

A teď se Ryan vrátil. Ta slova mi znějí v hlavě stále dokola jako dunění bubny – *vrátil se, vrátil se* –, i ve chvíli, kdy si v obchodě s bižuterií Anna's Accessories zoufale zkouším nejrůznější sponky do vlasů jako nějaká pubertáčka zblázněná do filmové hvězdy. Jako by mi to, že si vyberu tu správnou, mohlo nějakým zázrakem pomoci, aby se do mě Ryan zamíloval.

Bylo nad moje síly jít z obchodu rovnou domů. Co kdyby tam Ryan už byl, rozvaloval se na pohovce a chystal se mě tím svým neodolatelným úsměvem nacytat na švestkách? Potřebovala jsem trochu času na uklidněnou. Abych se na to duševně připravila. A tak jsem v pět řekla Gregovi, ať krámek zavře on, a vydala se na High Street. Koupila jsem si novou rtěnku. A teď stojím před stojanem se sponkami a za pomoci skřípce s umělými diamanty za 3 libry a 99 pencí se snažím o neuvěřitelnou proměnu své vizáže. Ale možná bych si měla vzít spíš nějakou kytičku.

Nebo čelenku s třpytkami?

Je mi jasné, že to všechno je jenom zástupný problém. To, že se zase uvidím s Ryanem, je něco tak světoborného, že o tom nedokážu ani přemýšlet, a tak se místo toho zaměřuju na naprosto nepodstatný detail, kterého si nikdo jiný ani nevšimne. To jsem prostě celá já.

Nakonec si vyberu dvě sponky s korálky, pár skřípců s třpytivými kamínky a visací náušnice z kočičího zlata – pro štěstí. Zaplatím a vydám se do vláhého vánku na ulici. Máma touhle dobou už bude prostírat. Připravovat papírové kelímky. Balit vidličky a nože do ubrousků. Ale já pořád potřebuju ještě trochu času. Abych si srovnala myšlenky.

Z náhlého popudu zapadnu do místní kavárny Café Allegro, kterou si naše rodina oblíbila. Koupím sáček zrnkové kávy do mámina kávovaru – neustále nám dochází a v Café Allegro mají nejlepší – a pak si objednáím mátový čaj a usadím se s ním ke stolku u okna. Snažím se vymyslet, jak přesně bych měla Ryana pozdravit. Co by ze mě přitom mělo vyzařovat. Nesmím působit sentimentálně ani dát najevo, jak moc ho chci, musím být klidná a svůdná.

S povzdechem vytáhnu taštičku z Anna's Accessories, vyndám korálkové sponky, přidržím si je u vlasů a zašilhám do kapesního zrcátka. Ne, svůdně teda rozhodně nevypadá ani jedna. Přiložím si k uším zlaté náušnice a bolestně zavřu oči. Panebože, to je hrůza. Asi je vrátím.

Najednou si uvědomím, že mě přes horní okraj svého notebooku s mírným pobavením pozoruje chlapík, který sedí naproti, a okamžitě zrudnu. Co to tu vyvádím? Normálně bych si přece sponky do vlasů v kavárně nikdy nezkoušela. Úplně jsem zapoměla, co se sluší a patří.

Strčím sponky a náušnice zpátky do taštičky a vzápětí si všimnu, že na stůl dopadla kapka vody. Podívám se nahoru. Když o tom teď tak přemýšlím, z toho stropu kapalo už od chvíle, kdy jsem si sedla, předtím ovšem ty kapky dopadaly do kbelíku na podlaze.

Kousek ode mě stojí jedna z baristek, právě přinesla zákaznici vedle teplý sendvič. Když se obrátí k odchodu, upoutám její pozornost.

„Poslyšte, z toho stropu kape voda,“ ukážu nahoru. Letmo pohlédne ke stropu a pak pokrčí rameny.

„No jo. Dali jsme tam kýbl.“

„Ale kape to i na stůl.“

Zadívám se na strop a zjistím, že je na něm vlhká skvrna a voda kape ze dvou míst. Vůbec celý ten kus stropu vypadá velmi nezdravě. Pohlédnu na muže sedícího proti mně, abych zjistila, jestli si toho taky všiml, ale ten teď telefonuje a zdá se, že nic jiného nevnímá.

„Ano,“ říká právě hlasem překypujícím kvalitním vzděláním a vybroušeností. „Já vím, Bille, ale...“

Pěkný oblek, všimnu si. Elegantní, drahé boty.

„Nahoře něco představují.“ Baristka se tváří naprosto lhotejně. „Už jsme jim volali. Jestli chcete, můžete si předsednout jinam.“

No dobře, nebudu malicherná. Pár kapek vody mě nezabije. Stejně za chvíli půjdu.

„To je dobré,“ zavrtím hlavou. „Jenom jsem si říkala, že vás na to upozorním. Možná budete potřebovat ještě jeden kbelík.“

Baristka znovu pokrčí rameny a v jejím pohledu poznám ono slavné *Co je mi do toho, stejně mám za chvíli padla*. Pak se vrátí zpátky za pult.

„Krucinál!“ vyhrkne najednou ten člověk proti mně. Taky zvýšil hlas a podrážděně gestikuluje.

V duchu se nad tím zaklením pousměju. Přesně tohle totiž říkával táta a dnes už to moc často neslychám.

„Víš ty co?“ pokračuje muž do telefonu. „Tihle intelektuální týpci s těmi svými šesti tituly z Cambridge už mi pěkně lezou krkem.“ Chvilku mlčky poslouchá a pak dodá: „Sehnat někoho na tohle podřízené místo by přece nemělo být tak těžké. Ne, nemělo. Ale každý, koho mi Chloe najde... No jo, já vím. Nikdo z nich netouží po ničem jiném než mi vysvětlovat ty svoje teorie, které si přinesli z univerzity. Zato do práce se jim nechce.“

Nakloní se dopředu pro šálek, napije se kávy a naše oči se na chvilku setkají. Neubráním se úsměvu, protože i když to ten člověk neví, opět slyším našeho tátu.

Na pohled se mu neznámý ovšem ani trochu nepodobá. Táta byl větrem ošlehaný bývalý prodavač z trhu. Tomuhle muži je něco přes třicet a je to bílý límeček s luxusní kravatou. Nicméně z jeho hlasu zaznívá podobná energie, tentýž pragmatismus a neochota dlouho snašet přechytralé všíználky. Ani táta si nepotrpěl na nějaké teorie. *Prostě to udělej*, říkával.

„Nechci nic jiného než přijmout někoho chytrého, praktického a energického, někoho, kdo ví, jak to na světě chodí,“ říká teď neznámý do telefonu a přitom si vjede rukou do vlasů. „Někoho, kdo se ve světě opravdu vyzná, ne že o něm jenom napsal dizertaci. Vždyť na tohle místo ani žádný pitomý titul nepotřebují! Stačí zdravý rozum! Nic víc!“

Je štíhlý a působí energicky, jeho opálení je typické pro konec léta. Tmavohnědé vlasy, pár světlejších míst, kde se mu zachytilo slunce. Když se znovu natáhne pro hrnek s kávou, do tváře mu vrhají stíny listy kapradin, které tu mají na ozdobu. Dlouhé, rovné a silné lícni kosti. Oči má... nedokážu přesně říct, co je to za barvu. Možná středně hnědá nebo oříšková,